

по-печално тече? Приближете се и чуйте! Дѣтето рипва срѣдъ сѣннитѣ видѣния, въ които се повтаря грозното убийство на татка му, и надава сърдцераздирателенъ викъ.

— Не бой се, чеденце — изплашено шѣпне бѣдната майка — турцитѣ нѣма вече да колятъ. Утрѣ вуйчо ти ще си дойде... Ще ти донесе армаганъ...

Блѣдното дѣте прѣгърнало съ двѣтѣ рѣцѣ милата си майка, впила погледъ въ насълзенитѣ майчини очи и пита:

— Мамо, Ахмедъ нѣма ли вече да ме бие?

— Нѣма, синко, нѣма...

Минава полунощъ. Народътъ още тържествува. Тържествувай, народе, пѣй за свободата!... Да живѣе свободата! Плачете и вие, наранени сърдца!... Въ полетата, долините и планините на великитѣ мъртвци е тихо, печално, загадочно...

II. Майка.

Бѣха трима братя — млади, красиви, снажни, планински соколи. Двамата погинаха по планинскитѣ върхове. Орлитѣ изкълваха месата имъ, поройнитѣ дъждове свлѣкоха коститѣ имъ въ дълбокитѣ долове. Зашуми ли гората, настане ли буря — природата заплаче надъ незнайнитѣ гробове!... Най-малкиятъ братъ остана живъ, но и той е далече отъ майка, далече въ чужбина. Двѣ цѣли години какъ тя плаче, убита отъ горестна скръбъ. Едничка рожба остана да живѣе. Майчина душа купнѣе да я види часъ по скоро, съ плачъ да прѣгърне снажно чедо.

Изгрѣ свободата като слънцето слѣдъ страховита буря. Той ѝ писа: „Мамо, скоро ще съмъ при тебе“. Плаче майката отъ радостъ. Въ вечерния часъ прѣдъ жумящето кандилце тя възнася